

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB32 : 1854

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB32 : 1854", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 26*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2009 , s. 96.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb32-txt-shoot-n95.pdf> (tilgået 15. maj 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 26

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

NB32:95

#

.... Mit Liv er uhyre anstrenget; jeg føler mig saa fremmed for saa forskjelliggjort fra hvad der beskjeftiger Menneskene i Almdl. Paa de forskjelligste Maade[r] mærker jeg Dag ud og Dag ind næsten ved enhver Berøring min Ueensartethed. Bestandigt omgivet af Nysgjerrighed, altid som en Fremmed, nu misundt, nu udgriint, nu beundret nu bestialsk begloet gjøres Alt Alt for om muligt at forhindre mig i at være mig selv, og for om muligt at forhindre ethvert Menneske i ligeoverfor mig at være sig selv. I ethvert Forhold behandles jeg egl. ikke som Person, men som, forskjellig forstaaet, en Slags interessant Gjenstand, Noget der kan snakkes om. Vilde jeg sige til en Skomager: jeg har en Svaghed i den ene Fod, kunde De ikke see at bøde derpaa ved Støvleens Form, saa risikerer jeg, at det der egl. beskjeftiger ham er saasnt han kommer ind til sin Familie at fortælle: Mag.K. har en Svaghed i den ene Fod. Og det kan saa maaskee gaae videre, maaskee over i Pressen, maaskee kan jeg paa Svensk faae det at læse (som jeg fik at læse, hvor jeg spadserer) faae det at læse (som min Paaklædning jo forresten er underlagt publicistisk Meddelelse) og saa kan jeg faae enhver Forbigaaende (som jeg nu i en Aarrække har udholdt det i Forhold til mine Been og Buxer) til at see efter mine Fødder, at glemme at gaae af Veien skjøndt jeg har Fortougs-Ret, blot fordi man skal see efter min Fod - - - det kan jeg naae, Støvlerne derimod fik jeg ikke efter Ønske.

Visseligen er dette uendelig comisk, men er dog ogsaa et Udtryk for, hvor anstrenget mit Liv er.

Som sagt Anstrengelsen ligger blandt Andet i at jeg er aldeles forskjelliggjort fra Menneskene. Enten leve de reent for de endelige Formaal, og det er den Classe Msker jeg holder meest af, med hvem jeg ogsaa skulde have staaet mig godt, hvis Pøbel-Pressen ikke havde forstyrret det; eller de lade som leve de for noget Høiere, men dette er blot Mystification. I ethvert Fald den Maade at leve for Idee paa, som jeg lever er lige saa forskjellig fra Mskenes Liv hersteds som det at tale hebraisk fra det at tale dansk, vi have ikke blot ikke Stræben tilfælles, men i en vis Forstand ikke Sprog, forsaavidt de nemlig falskeligen bruger Sproget.

Tænk en Forbryder, hans Liv er forskjelliggjort fra de andre Mskers. Men saa er der da igjen gjerne flere Forbrydere, og disse danne saa i Forening en Verden for sig. Men tænk at være den eneste Forbryder: vilde det ikke være uhyre anstrengende.

Omvendt, tag det Høieste, tag Gud-Msket, at leve paa den Maade, at vide, at han er kommet for at antænde en Ild - og der er ikke Tale om at sætte Ild paa et Huus eller to, nei men om at sætte Ild paa Msk-Slægten - see at være Msk. at leve blandt Mskene og dog være saaledes forskjelliggjort fra det at være Msk:

denne rædsomme Anstrengelse kan jeg dog nu gjøre mig en svag Forestilling om.

Tillige kan jeg ogsaa heraf see, hvad det er for Nonsens med disse Millioner Xstne og Tusinder af Præster; thi maa et Msk. anstreges saaledes som jeg er det for blot at kunne gjøre sig en svag Forestilling om Xsti Lidelse - hvad kan det saa være Præsterne som de Fremmelige forkynde og Menighederne tage efter.